

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-18 У. 15472/16
23.10.2018. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Слађане Бојовић и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., ... број ..., ..., против туженог Општинског већа општине Лебане, ради поништаја решења тужене, 04 број 434-10/1 од 24.10.2016. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној 23.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Општинског већа општине Лебане, бр. 04 број 434-10/1 од 24.10.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган, Општинско веће општине Лебане, да тужиоцу А.А., накнади трошкове управног спора, у износу од 2.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца против решења ОУ Лебане - Одељења за привреду, пољопривреду, водопривреду и финансије - Локалне пореске администрације 05 бр. 434/КТР/2/2015/203 од 05.08.2016. године, којим је, тужиоцу утврђена локална комунална такса за изграђену подземну мрежу – телекомуникациони објекат, за децембар 2015. године, у укупном износу од 920.720,00 динара.

У тужби поднетој Управном суду 07.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, неправилно изведеног закључка у погледу чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је решење непрецизно, нејасно, донето на

основу произвољног тумачења Одлуке о локалним комуналним таксама и осталих Закона, а ово пре свега јер је нејасно шта је основ опорезивања и који су то телекомуникациони објекти. Такође, указује да је у случају да је доносилац утврђивао локалну комуналну таксу на основу заузећа, морао је прецизно да образложи о којим телекомуникационим објектима се ради, основ, дужину, као и тачну таксену тарифу која је основ обрачуна, а не основу важеће, и у законском поступку донете одлуке. Наводи да је локална самоуправа, морала најпре да донесе план детаљне и генералне регулације, односно акт, Одлуку о комуналном уређењу и прогласи одређене површине јавним, а затим прецизну и јасну Одлуку о локалним комуналним таксама као и таксену тарифу за конкретне телекомуникационе објекте. Тужилац наводи и да је према мишљењу Министарства финансија Републике Србије од 24.08.2016. године, које је обавезујуће, а које се тиче утврђивања локалних комуналних такси и дефинисања јавних површина, наведено да се под јавном површином не може сматрати простор изнад или испод површине земље, односно површина за коју је предвиђено утврђивање јавног интереса у складу са посебним законом. Са ових и осталих разлога описаних у тужби, предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновни поступак и одлучивање, а туженог обавезе да му накнади трошкове поступка за судске таксе за тужбу и пресуду, у висини прописаној Законом о судским таксама.

У одговору на тужбу тужени орган, уз који је доставио Суду списе који се односе на предмет овог управног спора, остао је при наводима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из разлога образложења оспореног решења, произлази да је првостепени орган донео ожалбено решење на основу члана 8. Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени гласник града Лесковца", бр. 4/2010...7/2015) који прописује да наплату и контролу наплате комуналне таксе врши Одељење за привреду, пољопривреду, водопривреду и финансије-Локална пореска администрација општинске управе Лебане, и члана 1. став 1. тачка ж. Одлуке о допуни одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени гласник града Лесковца", бр. 27/2015), који прописује допуну Одлуке у таксеним тарифама, тарифног броја 17. тачком ж., за подземну мрежу Електродистрибуције, Телекома и кабловских телевизија, по дужном метру, на месечном нивоу 17,00 динара, за децембар месец 2015. године, у укупном износу од 920.720,00 динара. Укупна дужина подземне мреже - телекомуникационог објекта у износу од 54.160,00 метара на земљишту јавне намене утврђена је на основу решења о одобрењу за изградњу 06 бр. 351-130 од 29.10.2003. године, Акта о урбанистичким условима 06 бр. 353-89/04 од 21.07.2004. године, решења о локацијској дозволи 06 бр. 353-42/09 од 14.05.2010. године и решења о локацијској дозволи 06 бр. 353-13/11 од 19.05.2011. године.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је нашао да је жалба неоснована, из разлога што је првостепеним решењем јасно и прецизно утврђена обавеза жалиоцу за плаћање локалне комуналне таксе на основу Одлуке о комуналним таксама и Одлуке о допуни Одлуке о комуналним таксама. Тужени даље наводи да у првостепеном поступку није дошло до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног

стања, јер је првостепени орган исто утврдио на основу важећих аката донетих од стране Одељења за урбанизам, имовинско-правне, грађевинске, стамбене и инспекцијске послове Општинске управе Лебане. Такође, по оцени туженог, погрешан је став жалиоца који сматра да је основ за доношење решења План генералне регулације, јер је основ за доношење решења Одлука о локалним комуналним таксама, при чему је општина Лебане донела Просторни план општине Лебане (“Службени гласник града Лесковца, 24/11) и План генералне регулације Лебане 2025 (“Службени гласник града Лесковца”, бр. 3/2012). Решењем су обухваћене само јавне површине, а не и површине које су у власништву физичких лица (доказ извод из катастра непокретности). Такође, што се тиче навода жалбе који се односе на висину локалне комуналне таксе и на то да Закон о финансирању локалне самоуправе прописује увођење таксе за објекте на јавним површинама, а не испод, тужени нема законске могућности, ни овлашћења да испитује законитост и уставност скупштинских одлука, јер се ради о општим актима, већ само, као извршни орган општине, на основу члана 46. став 1. тачке 2. Закона о локалној самоуправи (“Службени гласник РС”, бр. 192/2007...83/14) да извршава и стара се о извршавању одлука и других аката Скупштине општине.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Према одредби члана 235. став 1. истог закона, одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно се примењују и на решења која се доносе по жалби, а одредбом става 2. истог члана закона, између осталог је прописано, да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Ово због тога што се у списима, достављеним Управном суду од стране туженог органа, који се односе на предмет овог управног спора, не налазе изводи из катастра непокретности, као доказ су решењем обухваћене само јавне површине, а не и површине које су у власништву физичких лица, на које доказе се тужени позива у образложењу оспореног решења, при чему тужени орган у образложењу оспореног решења није оценио све наводе жалбе тужиоца, а посебно наводе да се кабловска канализација налази испод површине земљишта - тла, тако да ни на који начин не заузима јавну површину, јер се не налазе на јавној површини, да је у поступку доношења решења требало направити разлику и образложити, и то код објекта у зависности од места постављања - изградње, јер постоје телекомуникациони објекти постављени, изграђени у приватним поседима за које се тражила и добијала сагласност власника парцела, а не ретко и плаћала надокнада, као и да није спроведен претходни испитни поступак који је био обавезан, нити је жалиоцу дата могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, као и да је доносилац решења морао да образложи и наведе у решењу, који су објекти - врста телекомуникационих објеката који заузимају земљиште јавне површине и које су тачне границе земљишта јавне намене, па да се у оквиру тих површина утврђују површине које су заузеле телекомуникациони објекти и евентуално утврђује накнада. Због наведених разлога, оспореним решењем су повређена правила

поступка, на штету тужиоца.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристају, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе, при чему је одлука Суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 55/14), а које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, с обзиром да је тужилац у вези са покретањем овог управног спора имао трошкове, које је Суд на основу Тарифног броја 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94,... и 93/14), одредио за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 1.900,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у износу од 2.290,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.10.2018. године, II-18 У. 15472/16

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа - судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић